

Лалка.

Но ако тате выкне лѣкаря, и ся открие лѣжата ?

Стоилъ.

Смѣете ли ся, Лалке ? чи какво отбигать лѣкаритѣ ? Не ся грыжете, не ; съ лѣкаритѣ можете да имате каквато болѣсть щете ; тѣзи господиновцы все ще намѣрятъ причины за да докажатъ отъ гдѣ иде злото.

 СЦЕНА ДЕВЯТА.

ГРАБЧО, ЛАЛКА, СТОИЛЪ.

Грѣбчо, самъ, въ дѣното на театрътъ.
Слава Богу, нѣма нищо.

Стоилъ, безъ да види Грѣбча.

Най послѣ, имама едно послѣдне при-бѣжище : то е да побѣгнемъ, и така да ся отървемъ отъ венчко. Ако любовта ви къмъ мене, либе Лалке, е твърда
(като сѣглежда Грѣбча). Да, дѣщерята трѣба всякога да ся покорява на баща си ; не ѣ прилича ней да гледа какъ и какѣвъ е мѣжътъ ѣ ; а когато особенно необоримото доказателство, безъ прика, стои на средата, тя е длѣжна да ся ожени съ когото и да ѣ даватъ.